

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Marc Gómez del Moral Guasch

Strona pozwana: Bankia SA

Sentencja

- 1) Artykuł 1 ust. 2 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że warunek umowy o kredyt hipoteczny zawartej między konsumentem a przedsiębiorcą, przewidujący, że stopa procentowa mająca zastosowanie do kredytu jest oparta na jednym z oficjalnych i przewidzianych w uregulowaniach krajowych wskaźników referencyjnych, jakie mogą być stosowane przez instytucje kredytowe do kredytów hipotecznych, wchodzi w zakres stosowania tej dyrektywy, jeżeli uregulowania te nie przewidują ani obowiązkowego stosowania owego wskaźnika niezależnie od wyboru dokonanego przez te strony, ani jego uzasadnionego dyspozytywnym charakterem stosowania w braku odmiennych ustaleń między tymi samymi stronami.
- 2) Dyrektywę 93/13, a w szczególności jej art. 4 ust. 2 i art. 8, należy interpretować w ten sposób, że sąd państwa członkowskiego jest zobowiązany do zbadania, czy warunek umowny dotyczący głównego przedmiotu umowy jest wyrażony w sposób prosty i zrozumiały, i to niezależnie od kwestii transpozycji art. 4 ust. 2 tej dyrektywy do porządku prawnego tego państwa członkowskiego.
- 3) Dyrektywę 93/13, a w szczególności jej art. 4 ust. 2 i art. 5, należy interpretować w ten sposób, że w celu spełnienia wymogu przejrzystości warunku umownego ustalającego zmienną stopę procentową w ramach umowy o kredyt hipoteczny warunek ten powinien nie tylko być zrozumiały pod względem formalnym i gramatycznym, ale również umożliwiać, by właściwie poinformowany oraz dostatecznie uważny i rozsądny przeciętny konsument był w stanie zrozumieć konkretne działanie metody obliczania tej stopy procentowej i oszacować tym samym w oparciu o jednoznaczne i zrozumiałe kryteria potencjalnie istotne konsekwencje gospodarcze takiego warunku dla swoich zobowiązań finansowych. Na elementy szczególnie istotne dla oceny, jakiej powinien dokonać sąd krajowy w tym względzie, składają się z jednej strony okoliczność, czy ze względu na publikację sposobu obliczania wspomnianej stopy procentowej główne elementy dotyczące obliczania tej stopy są łatwo dostępne dla każdej osoby zamierzającej zawrzeć umowę o kredyt hipoteczny, oraz z drugiej strony dostarczenie informacji na temat zmian w przeszłości wskaźnika, na podstawie którego obliczana jest ta stopa procentowa.
- 4) Artykuł 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie temu, by w przypadku stwierdzenia nieważności nieuczciwego warunku umownego określającego wskaźnik referencyjny dla obliczania zmiennych odsetek od kredytu sąd krajowy zastąpił ten wskaźnik przewidzianym prawem wskaźnikiem mającym zastosowanie w braku odmiennego porozumienia między stronami umowy, pod warunkiem że umowa o dany kredyt hipoteczny nie może dalej obowiązywać w przypadku usunięcia rzeczonoego nieuczciwego warunku, a unieważnienie całej umowy naraziłoby konsumenta na szczególnie niekorzystne konsekwencje.

(¹) Dz.U. C 152 z 30.4.2018.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 4 marca 2020 r. – Tulliallan Burlington Ltd / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelktualnej (EUIPO), Burlington Fashion GmbH

(Sprawy połączone od C-155/18 P do C-158/18 P) (¹)

[Odwołanie – Znak towarowy Unii Europejskiej – Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 – Słowne i graficzne znaki towarowe „BURLINGTON” – Sprzeciw właściciela wcześniejszych słownych i graficznych znaków towarowych „BURLINGTON” i „BURLINGTON ARCADE” – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Porozumienie nicejskie – Klasa 35 – Pojęcie „usług sprzedaży detalicznej” – Artykuł 8 ust. 4 – Bezprawne używanie nazwy – Artykuł 8 ust. 5 – Renoma – Kryteria oceny – Podobieństwo towarów i usług – Oddalenie sprzeciwu]

(2020/C 161/04)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Tulliallan Burlington Ltd (przedstawiciel: A. Norris, Barrister)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) (przedstawiciele: M. Fischer i D. Botis, pełnomocnicy), Burlington Fashion GmbH (przedstawiciel: A. Parr, Rechtsanwältin)

Sentencja

- 1) Uchyła się wyroki Sądu Unii Europejskiej: z dnia 6 grudnia 2017 r., Tulliallan Burlington/EUIPO – Burlington Fashion (Burlington) (T-120/16, EU:T:2017:873), z dnia 6 grudnia 2017 r., Tulliallan Burlington/EUIPO – Burlington Fashion (BURLINGTON THE ORIGINAL) (T-121/16, niepublikowany, EU:T:2017:872), z dnia 6 grudnia 2017 r., Tulliallan Burlington/EUIPO – Burlington Fashion (Burlington) (T-122/16, niepublikowany, EU:T:2017:871) i z dnia 6 grudnia 2017 r., Tulliallan Burlington/EUIPO – Burlington Fashion (BURLINGTON) (T-123/16, niepublikowany, EU:T:2017:870).
- 2) Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 11 stycznia 2016 r. (sprawy R 94/2014-4, R 2501/2013-4, R 2409/2013 4 i R 1635/2013-4) w przedmiocie czterech postępowań w sprawie sprzeciwu między Tulliallan Burlington Ltd a Burlington Fashion GmbH.
- 3) Burlington Fashion GmbH i Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) zostają obciążone, poza własnymi kosztami, w równych częściach kosztami poniesionymi przez Tulliallan Burlington Ltd zarówno w ramach postępowania w pierwszej instancji w sprawach od T-120/16 do T-123/16, jak i w postępowaniach odwoławczych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 240 z 9.7.2018.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 4 marca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku – Polska) – Centraal Justitieel Incassobureau, Ministerie van Veiligheid en Justitie (CJIB) / Bank BGŻ BNP Paribas S.A.

(Sprawa C-183/18) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Decyzja ramowa 2005/214/WSiSW – Uznawanie i wykonanie kar o charakterze pieniężnym nałożonych na osoby prawne – Niepełna transpozycja decyzji ramowej – Obowiązek wykładni zgodnej prawa krajowego – Zakres]

(2020/C 161/05)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku

Strony w postępowaniu głównym

Wnioskodawca: Centraal Justitieel Incassobureau, Ministerie van Veiligheid en Justitie (CJIB)

Druga strona postępowania: Bank BGŻ BNP Paribas S.A. w Gdańsku

przy udziale: Prokuratura Rejonowa Gdańsk-Śródmieście w Gdańsku

Sentencja

- 1) Pojęcie „osoby prawnej” występujące w szczególności w art. 1 lit. a) i art. 9 ust. 3 decyzji ramowej Rady 2005/214/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do kar o charakterze pieniężnym, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r., należy interpretować w świetle prawa państwa wydania orzeczenia nakładającego karę o charakterze pieniężnym.